D • N
17/11 1950

Komprometterande diplomatminnen

Från mars 1940 till mars 1943 hade Finland en utrikesminister vid namn Witting. Det var under hans tid som svenska utrikesdepartementet kom underfund med att det måste vara särskilt försiktigt med upplysningar till Helsingfors — även meddelanden av förtrolig art misstänktes gå vidare till Berlin. Förmodligen var det under samma skede som finska polisen inrättade hemliga ledningar i Sveriges legationshus vid Södra hamnen för att kunna avlyssna ministerns och legationsrådets telefonsamtal: detta tilltag upptäcktes åtskilliga år efteråt. Om Witting, som var så ivrig att göra Nazi-Tyskland tjänster — och lura godtrogna svenskar så långt det gick — berättar Wipert von Blücher i sina intressanta diplomatminnen från Helsingfors, "Ödesdigra år", att han utmärkte sig dels genom att dikta sonetter, "helst på tyska", dels genom "en fast moralisk hållning, tillförlitlighet och trohet". Kort sagt, han var en idealisk utrikesminister från tysk synpunkt. Tyskarna själva kunde inte ha satt dit en bättre.

Och svenska utrikesdepartementet kunde inte ha fått en bättre bekräftelse på att dess försiktighetsåtgärder var högst berättigade. De borde bara ha vidtagits tidigare. Blücher — minister i Helsingfors under praktiskt taget hela nazitiden — är ett utmärkt vittne. Men intrycken av hans framställning blir nog i åtskilliga punkter andra än han tänkt sig. Speciellt skarpsinnig verkar han inte heller. Men han hade vidsträckta förbindelser bland finnarna, som han dock i regel helt diskret underlåter att namnge.

Några av hans allmänna omdömen är mycket belysande. Den "skandinaviska orienteringen" vid mitten av 30-talet betecknar han enligt vederhäftiga informationer som en täckmantel för närmande till Sverige. "I Finland hade man på grund av de fennomanska tendenserna inte kunnat proklamera ett närmande till Sverige, och lika litet hade det tilltalat de ortodoxa elementen bland de svenska socialisterna att närma sig det borgerliga Finland, som stod i ett motsatsförhållande till Ryssland." Det var då. Fem år senare, på hösten 1940, anförtrodde Witting sin diplomatvän att man ånyo övervägde "ett intimare samgående med Sverige", kanske rent av en union, men, tillade han lugnande: "ett samgående av antydd art lät sig väl infogas i en europeisk nyordning och skulle motsvara Tysklands intressen". Den trofaste Witting.

Som bekant blev utrikesminister Günther lurad vid sitt orienteringsbesök i Helsingfors våren 1941, alltså kort före tysk-ryska krigsutbrottet. Han trodde gärna på finnarnas neutralitetsförsäkringar. I Blüchers memoarer läser man nu bland annat följande. Under sommaren 1940 hade Witting berättat att den tyskvänliga stämningen i landet växte "lavinartat", det fanns sympatier för att bilda "en regering som helt skulle orientera sig mot Berlin". Bättre vore emellertid tills vidare att "samarbeta i hemlighet, men visa reservation utåt": tysken rådde till detta, och Witting tyglade sin iver. En månad senare återkommer Witting: "Kunde inte finländska och svenska regeringsmedlemmar bli mottagna i Berlin på samma sätt som rumäner och bulgarer hade blivit?" Uppslaget var hans eget, alldeles som den utkastade tanken att Finland och Sverige kunde anslutas till tremaktspakten (sedan förbundet med Sverige gått om intet efter ryskt inskridande). Efter att ha manövrerat bort Paasikivi från sändebudsposten i Moskva gjorde Witting i mars 1941 ett besök i Stockholm "för att känna svenskarna på pulsen". Intrycken blev inte så tillfredsställande, får Blücher höra. Sverige såg visserligen "i det stora hela" på den utrikespolitiska situationen liksom Finland, men ändå: opinionen var mera delad, den engelska agitationen fann genklang, de svenska politikerna var ju så ivriga att hålla sig utanför kriget. "Synbarligen fann Witting intet gensvar i Sverige" för sina idéer om närmande till Tyskland, sammanfattar Blücher. Resultatet blev liknande vid Günthers återvisit i maj. Den svenske utrikesministern påstås ha sagt något om att Sveriges inställning till Tyskland kunde bli "förnuftigare" — förnuftigare enligt Witting —, å andra sidan hade det inte lyckats den senare att "uppmjuka de styva svenska neutralitetsföreställningarna". Tysken tröstade sig med att Günther "inte lyckats inskränka den finländska regeringens framtida politiska handlingsfrihet". Blücher menar: Finland kunde obesvärat gå in i kriget under den förträfflige statsmannen Wittings ledning.

Sverige ställde sig även vid detta tillfälle så främmande för tyskvännernas strävanden att Witting inte ens vågade antyda sin entusiasm för Bulgariens (till skillnad från Jugoslaviens) vackra exempel — för Blücher kunde han däremot bekänna sitt hjärtas mening. Han "gjorde inte någon hemlighet av att han inte förstod Sveriges hållning". Ja, det fanns goda skäl för oss att hålla denne filur utanför kretsen av förtrogna. Sedan han lämnat sitt ämbete konstaterades rätt allmänt i finska riksdagen att aldrig hade folkrepresentationen blivit så nonchalerad, så förd bakom ljuset som av denne man, som våren 1941 försäkrade Günther att "Finlands regering tänkte folkligt och önskade ingen revansch".

Riksdagssammanträden

Fredagen den 17 november 1950
3:e Lagutsk. kl. 11 fm.

Kongressen som inte blev av

Den kommunistinspirerade "andra världsfredskongressen", som var avsedd att förläggas till Sheffield, var ett uttryck för Stockholmsappellens misslyckande. Sedan fredsmötet i Stockholm — mottaget i Stadshuset av stadsfullmäktiges nyligen omvalde ordförande Carl Albert Anderson — överallt i Västerlandet avslöjats som ett kommunistiskt propagandatrick kände Sovjet och dess vasaller behov av att egga sina trogna i de demokratiska staterna till nya prestationer. Även denna andra fredskongress skulle maskeras; inbjudningarna sändes i vårt land till "framstående representanter för svenskt kulturliv".

Att syftet med kongressen var kommunistisk propaganda var dock lika uppenbart denna gång som förra gången, även om vid båda tillfällena en och annan troskyldig icke-kommunist råkade lämna ett bidrag till föreställningen genom att anmäla sin medverkan. I England reagerade man tydligen mycket starkt mot att behöva låna Sheffields namn till denna maskerad i fredsförklädnad. Genom inreseförbud och avvisningar lyckades man också förhindra att kongressen kom till stånd.

Att man därmed vann att föreställningen flyttades över till en ny teater, Warszawa, var värdefullt; det är utan tvivel en fördel om kommunisternas propagandamöten försiggår i hemorten. Men det kan inte förnekas att åtgärderna för att hindra konferensen att sammanträda i Sheffield var obetänksamma. Fria, demokratiska stater har råd att låta narrspelet uppföras inom sina gränser; det är bättre att låta kommunisterna driva sin propaganda än att själv tillgripa — även om i mycket milda former — de metoder som vi alla kritiserar hos diktaturregimerna. Det är för att återge Manchester Guardians kommentar "bra tokigt att inrikesministern har givit intrycket att man är rädd för att låta detta slags folk tjattra".

När de utestängda beklagar sig över det ingrepp i deras frihet som de engelska åtgärderna inneburit går fräckheten emellertid för långt. Att samma människor som hyllar kommunismen och tyranniet i öster åberopar Västerns demokratiska seder och institutioner till sitt skydd är ett alltför otäckt skrymteri.

Rysk ordbok

Den engelska tidskriften Economist har givit några roande och belysande utdrag ur en nyss publicerad rysk bok om betydelsen av främmande ord. Man påminns om George Orwells beskrivning av hur i framtidens diktatur ordens innebörd skall förändras i sådan riktning att det helt enkelt blir omöjligt för medborgarna att säga eller tänka något som är betänkligt för de styrande. Den nya ordboken visar att ryssarna redan hunnit en bra bit på vägen. Det konservativa partiet i England säges vara "ett borgerskapets reaktionära parti som söker genomföra en imperialistisk expansionspolitik med våldsamt undertryckande av arbetarnas revolutionära rörelse och likvidering av den demokratiska friheten". Liberalerna intar likaledes "en alltigenom reaktionär position, i det att de öppet sluter sig till det kontrarevolutionära lägret och allierar sig med arbetarklassens fiender". Och lika galet är det med arbetarpartiet: detta verkar för "en borgerlig politik bland arbetarna såsom agent för imperialistiska grupper i Amerika"; om partiet får man också veta att det "understödde den konservative Chamberlains inre och yttre politik". Den engelska författningen "uttrycker och stärker borgerskapets diktatur". Pacifister är i själva verket "reaktionärer som motsätter sig alla befrielsekrig, revolutionära krig, inbördeskrig och andra rättvisa krig"; de "bedrar arbetarna och döljer förberedelserna för borgerskapets imperialistiska krig". I själva verket arbetar den kommunistiska propagandan både inom och utom Ryssland med denna apparat av begrepp; den innebär att alla ord får en betydelse motsatt den traditionella och att det helt enkelt, såsom Economist anmärker, småningom blir omöjligt för en ryss och en europé att föra ett förnuftigt samtal. Man närmar sig snabbt den situation som Orwell skildrar: de officiella parollerna blir "fred är krig", "frihet är slaveri", "okunnighet är styrka". Våra kommunister behärskar helt den ryska tekniken och lurar på detta sätt en hel del folk som inte har förstånd att översätta deras fraser till ren svenska.

PRESSGRANNAR

Lösningen av borgarrådsfrågan diskuteras allmänt av Stockholmstidningarna. Svenska Dagbladet (h) skriver:

Tanken på ett nionde borgarråd har icke framförts som ett direkt förslag från något av de tre förhandlande partierna. Uppslaget framkom under enskilda överläggningar inom en mycket liten krets, och vad man då närmast önskade var att undersöka om en sådan anordning kunde medföra en lösning av borgarrådskrisen. I och för sig ansågs en ökning av topptjänsternas antal icke önskvärd, men om tillkomsten av ett nionde borgarråd kunde utjämna motsättningarna, var man på olika håll villig att tillstyrka ett sådant förslag. Att planen uppgavs berodde som nämnts på att socialdemokraterna kommo med nya krav i sista stund. De ha alltså sig själva att skylla för att de ha gått miste om den fjärde borgarrådsplats, som de övriga partigrupperna varit villiga att låta dem besätta.

I Stockholms-Tidningens (fp) kommentar kallas socialdemokraterna ett otal gånger för krångelmakare, deras uppträdande för krångel. Ett smakprov:

De socialdemokratiska krångelmakarna kommer väl efter sitt nya nederlag att låta det storma igen. Men det är ingen, som darrar i knävecken. Det återstår att se, hur länge krångel- och grälmakarna orkar hålla på med sin ofruktbara taktik. Om de till äventyrs någon gång i framtiden skulle ta sitt förnuft till fånga, står motsidan alltjämt öppen för samarbete. Folkpartiet har hela tiden eftersträvat ett sådant, men det skall vara ett sakligt samarbete utan krångel och försök till diktat.

Expressen (fp) uppehåller sig vid de tänkbara konsekvenserna av den situation som inträtt och hyllar välförtjänt hr Bergvall:

Ett nära samarbete mellan folkpartiet och högern kan Expressen för sin del icke acceptera. Den stödjer en klar liberal vänsterpolitik, men icke något samarbete, där högern blir svansen som styr. Expressen är förvissad om att den härvidlag har bakom sig en stark opinion bland de nya väljare som folkpartiet de senaste valen vunnit från vänster och socialgrupp II och III. Det bör vara angeläget för folkpartiets stadsfullmäktiggrupp att i fortsättningen klart markera att inte heller den tänker ge sig in på något som på något sätt kan tolkas som borgerlig blockbildning och folkparti-högersamverkan i Stadshuset. Detta vore att redan nu börja gravgrävningen där stoftet efter en liberal epok i Stockholms kommunala liv skall nedsänkas 1954. För sin del vill Expressen lita till att borgarrådet John Bergvall skall visa sig vara en säker borgensman för att så inte skall ske. Hans klara Verdandiliberalism är inte någon god klangbotten för samverkan med högern. Detta är ljuspunkten i Stockholms kommunalpolitik just nu!

Högern styr, är Morgon-Tidningens (s) tolkning:

Fastighetshögern har alltså visat sig med tillhjälp av allianskontraktet mycket lätt kunna leda folkpartipolitiken i stadsfullmäktige. Det inträffade är lärorikt för framtiden. Nu börjar Stockholms invånare skönja vad en borgerlig regim i stadsfullmäktige betyder i praktiken. Fastighets- och markjobbarna vädrar morgonluft, och det socialliberala folkpartiet går villigt deras ärenden. Som insignium på fostbrödraskapet mellan folkpartiet och det vinstlystna privata fastighetskapitalet går man nu att fastställa det solklara maktövergreppet i Stadshuset, folkpartiet med sina 35 fullmäktigemandat lägger beslag på fyra borgarrådsposter, medan socialdemokraterna med 43 mandat endast tilldelas tre.

Man kan fråga sig om det inte varit bättre att låta socialdemokraterna plocka om bland sina borgarråd bäst de gitte — och låta högern väsnas.

En skärpning mellan kristendom och hedendom har ägt rum — det är pingströrelseorganet Dagens uppfattning om diskussionen med anledning av biskop Giertz och "Grunden":

Det är ett fult och fegt tilltag av kulturradikaler och moralupplösare i vårt land, att då de vill komma den förhatliga kristendomen i dess helhjärtade form till livs, så hetsar de myndigheter, riksdag, medicinalstyrelse och t. o. m. polisen, på de kristna.

Det gäller för "gratismartyrerna" att ta vara på tillfällena till "martyrskap". Minst lika verklighetsfrämmande — fast från en annan utgångspunkt — är man i Arbetaren, syndikalisternas tidning:

En brett upplagd vetenskaplig undersökning borde komma till stånd. Det kan visserligen ha sitt intresse att få fastslaget vilket inflytande "Grunden" kan ha haft på konfirmanderna, men ännu mera borde det vara ett allmänt mentalhygieniskt intresse att få undersökt inflytandet från den dogmatiska förkunnelsen i största allmänhet, inflytandet från syndaförkunnelsen, helvetesläran, de eviga straffen, hela den sadistiska apparatur som följer den teologiska dogmatiken.

Då man inte kan vänta att staten uppträder som en självanklagande botfärdig måste en sådan undersökning företas på frivillighetens väg. Medel för de ofrånkomliga kostnaderna bör kunna uppbringas genom hänvändelse till alla de många kulturella sammanslutningar av olika slag som kan tänkas vara intresserade.

Den sålunda åvägabringade bevisningen bör läggas till grund för resande av en folkopinion för statens skiljande från kyrkan. Det är icke fråga om raserandet av de eventuella moraliska värden den kristna religionen kan innesluta, det är frågan om att komma åt den kyrkliga dogmatismens fördärvbringande avarter.

Det behövs sannerligen inga undersökningar för att förstå att exempelvis fördömandet av skilsmässor som synd allvarligt måste plåga de skilsmässobarn som läser hr Giertz bok.

Kyrkans skiljande från staten har intet samband med "skadlig" eller "nyttig" förkunnelse; det är en fråga om åsiktstvång eller åsiktsfrihet.

Undén vidtar ingen åtgärd mot 'Kunglig utrikespolitik'

Utrikesminister Undén har nu tagit ställning i den uppmärksammade publiceringsfrågan kring docent Folke Lindbergs bok "Kunglig utrikespolitik"

Det är beklagligt att docent Folke Lindberg inte på ett tidigt stadium rådfört sig med redaktionskommittén för Sveriges utrikespolitiska historia om utgivandet av essäsamlingen "Kunglig utrikespolitik", framhåller utrikesminister Undén i en skrivelse till kommittén. Några åtgärder med anledning av det inträffade har hr Undén emellertid inte beslutat vidta.

Utrikesministern har rätt kommittén att till förebyggande av missuppfattningar offentliggöra en redogörelse för vad som förekommit. Kommittén meddelar därför följande: Docent Lindberg åtog sig 1944 att författa avsnittet 1872—1914 i "Sveriges utrikespolitiska historia". I kontraktets par. 2 förbinder sig Lindberg liksom övriga författare att "icke utan särskilt medgivande av redaktionskommittén utgiva något arbete, så likartat med det nu överlåtna, att avsättningen av detta senare kan därav skadas".

Lindberg anmälde vid en författarkonferens 1946 sin avsikt att som förarbeten offentliggöra specialstudier. Han publicerade också utan erinran från kommitténs sida i Historisk tidskrift och Nordisk tidskrift samt i en akademisk festskrift fyra sådana specialstudier. Kommittén hyser den uppfattningen att ett offentliggörande av dylika uppsatser var för sig i publikationer för en begränsad läsekrets inte kan anses skada det kommande samlingsverkets avsättning.

Lindbergs avsikt att ge ut en bok om Kunglig utrikespolitik under Oscar II kom till kommitténs kännedom omkring den 10 september genom meddelanden i pressen om Albert Bonniers förlags höstnyheter.

För att få en grundval för bedömande av frågan huruvida Lindbergs förfaringssätt var förenligt med hans kontrakt beslöt kommittén enhälligt att hos professor Gösta Eberstein anhålla om ett juridiskt expertutlåtande. Professor Eberstein kom i skrivelse 11 oktober till slutsatsen att man inte kunde undgå att stämpla utgivandet av Lindbergs bok "såsom en otillåten åtgärd i strid med punkt 2 i det mellan Lindberg och redaktionskommittén ingångna kontraktet".

Till kommittén har senare för kännedom överlämnats en utförlig skrivelse till utrikesministern från Lindberg jämte utlåtanden från bokhandlare Gunnar Josephson och f. justitierådet Nils Alexanderson. Bokhandlare Josephson förklarar sig ha mycket svårt att föreställa sig ett konkurrensförhållande mellan Lindbergs nu utgivna bok och det senare utkommande samlingsverket. Justitierådet Alexanderson hävdar att utgivningen av boken inte står i strid med Lindbergs kontrakt.

Nyligen har utkommit en norsk upplaga av Lindbergs arbete, förut inte berörd i Lindbergs skrivelse. Denna framträder i förord och förlagsreklam med anspråk på att vara något mer än vad Lindberg kallar "en samling spridda studier".

I skrivelse till utrikesministern har docent Lindberg bl. a. framhållit att han redan i november 1946 till Norstedts förlags litterära chef framfört tanken att samla ett antal specialstudier i en särskild bok och att denne då i princip förklarat sig intresserad av att låta ge ut ett sådant arbete på förlaget. Av personliga skäl ansåg sig docent Lindberg först böra erbjuda manuskriptet till Bonniers, och detta meddelade han också Norstedts representant. Under de följande åren dryftades samma sak några gånger. Dessa meningsutbyten med en representant för det förlag som tillsammans med kommittén skall ge ut verket om den svenska utrikespolitikens historia var, säger Lindberg, givetvis ägnade att styrka mig i min uppfattning att något formellt hinder att ge ut en fristående essäsamling inte föreligger.

Docent Lindberg: Ändamålsenligt publicera förarbeten

Docent Folke Lindberg inskränker sig på förfrågan till följande korta kommentarer:

Redaktionskommittén anmärker att jag i mina tidigare skrivelser inte berörde min avsikt att ge ut en norsk upplaga. Såvitt jag förstår saknar det betydelse för bedömningen av denna tvistefråga om boken för norsk publik blir tillgänglig även i norsk språkdräkt. För övrigt har jag på denna punkt muntligen orienterat kommittén så snart saken blev aktuell. Förordet till den norska upplagan har inte skrivits av mig, och jag kan givetvis inte heller göras ansvarig för de uppgifter som lämnas i förlagsreklamen. För övrigt upplyses i förordet att studierna och essäerna har tillkommit under arbetet på mitt parti av ett kommande översiktsverk. Det förefaller mig som om kommittén väl mycket skär samtliga författare i det stora verket över en kam. Det är för den som har att behandla det största moderna avsnittet och som rör sig på nästan helt outforskade marker omöjligt att klara sin uppgift inom den av kommittén angivna ramen utan att avlasta sin framställning genom förstudier och parallellundersökningar. Detta kan lättare undvikas av den författare som arbetar med en epok där den svenska rikshistorien blivit utförligt kartlagd. En sträng tillämpning av de direktiv som kommittén formulerat kan, fruktar jag, komma i strid med den vetenskapliga ändamålsenlighetens krav.

Rikets överlantmätare och ett antal andra intresserade lantmätare, sammanlagt omkring 60 deltagare, samlades på torsdagen till en tredagarskonferens i Stockholm. Generaldirektör Nordenstam framhöll den betydelse som de fotogrammetriska metoderna för kartframställning har för att bringa ned lantmäteriets arbetsbalans. Konferensens två första dagar ägnas helt åt lagstiftningsfrågor.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: *Dagensnyheter.*
Postgiro nummer 1616 (för annonser) 1617 (för prenumeration)
Chefredaktör: *Herbert Tingsten.* (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: *Leif Kihlberg.*
Redaktionschef och ansvarig utgivare: *Sten Hedman.*
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: *Helge Heilborn.*
PRENUMERATIONSPRISER
A Stockholmsupplagan
Månad .. 4: 75 Kvartal .. 13: 75
Halvår .. 27: — Helår .... 54: —
SENASTE ANNONSPRISLISTA daterad 12/5 1950 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Sthlm.

Falköpingskyrka äldre än väntat

Den nu snart avslutade yttre restaurationen av S:t Olofs kyrka i Falköping har givit märkliga resultat. Avknackningen av den utvändiga putsen har avslöjat att kyrkan byggts i tre etapper. Tidigare har man trott sig kunna datera kyrkan till 1200-talets mitt, men den pågående restaureringen har givit vid handen att kyrkans äldsta del härstammar från 1100-talets början.

Enligt amanuens Harald Widéen i Göteborg finns med undantag för Husaby kyrka inte i hela västra Sverige ett så stort bevarat byggnadsverk från den äldre medeltiden. Kyrkans mest kända detalj är dess södra portal, som kan dateras till 1200-talets mitt. Den har en mängd kulhål som minne av danskarnas härjningar i trakten på 1500-talet.

I murverket har tillvaratagits gamla ax, vilka av professor B. Lindqvist, Göteborg, kunnat bestämmas såsom råg. Detta är intressant, då man vet att under medeltiden en särskild skatt utgick till kyrkoherden i Falköping, den s. k. Falköpings skäppa. Denna utgjordes av säd och har förvarats just i de kornbodar som nu undersökts. (DN, Falköping.)

Novembernumret av
SAMTID och FRAMTID
UR INNEHÅLLET:
H. R. Trevor-Roper: Sanning, liberalism och auktoritet.
Gunnar Löwegren: Kampen om Asien.
Sven Ulric Palme: Historia för folkskolan.
Charlotte Dieck: Vad är psykosyntes?
Alf Nyman: Religiositet utan gudar.
Diktaren om dikten:
Ralf Parland: I ett bombplan till tonerna av en rumba.
Viggo Starcke: Winston Churchill och jordfrågan.
Årsprenumerera nu i bokhandeln eller från förlaget. Kr. 14:—, lösnummer 1:50.
NATUR och KULTUR

MEDDELANDE
till Aktieägarna i Aktiebolaget Volvo

Göteborg 1 november 1950.
AKTIEBOLAGET VOLVO
Styrelsen

Till Freys Julauktion
den 13 och 14 Dec.
mottages bättre möbler, guld, silver och juveler, mattor, tavlor, konstsaker och antikviteter.
Förskott lämnas utan extra kostnader.
Vi åtaga oss bevaknings- och inropningsuppdrag avgiftsfritt.
Ring 67 99 60
FREYS EXPRESS AB
Grevturegatan 11, Stockholm.

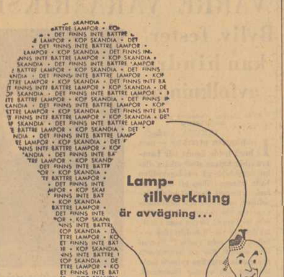
Lamp-tillverkning är avvägning . . .
. . . mellan ljusutbyte och livslängd. Det gäller att tillverka lampor, som både brinna bra och lysa länge. Kvalitetslampan Skandia uppfyller båda dessa fordringar.
köp SKANDIA
det finns inte bättre lampor

Bättre lagerutrymmen
Inom ramen för Edra gamla lokaler

BORO byggbara lagerinredningar gör det möjligt att utnyttja lagerutrymmena snidigare och effektivare. De standardiserade enheterna bildar ett byggbart system, som tillgodoser de mest skiftande behov.
Bättre emballage
Hopfällbart träemballage — lätt, starkt och bekvämt att montera. Buntas ihop och returneras.
Bättre lastpallar
4-vägspallar enligt Svensk Standard. Förenar styrka och låg kostnad tack vare patenterad spikningsmetod.
Bäst att kontakta

Arve Kirkemo

Rune Liljemark
Skickligt folk och goda resurser står till deras förfogande. De gör allt för att snabbt lösa Edra problem.
HSB-BORO AVDELNING FÖR VARUHANTERING
FLEMINGGATAN 41, STOCKHOLM
Tel. 54 05 40, ankn. 143 och 330

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.